Karsai Brigitta

EGY FOHÁSZNYI VÉGZET

Publio

Egy fohásznyi végzet

Karsai Brigitta

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Ajánlom Neked…
Az élet nehéz… Túl nehéz. De Te megérdemled, hogy boldog légy.

DAVID

„Óh mennyire szeretlek téged,
ki szóra bírtad egyaránt
a szív legmélyebb üregeiben
cseleit szövő, fondor magányt
s a mindenséget.”

József Attila: Óda (részlet)

ELŐSZÓ

David kilépett a fák oltalmazó árnyékából, a napsütés egy pillanatra elvakította. Szemét lehunyva élvezte a nap melegét, majd elindult a sírok között, hogy megkeresse a temető kijáratát.

Ahogy így bolyongott, észrevett egy alacsony, kecses, fiatal nőt, aki az egyik sír mellett állt lehajtott fejjel. Hosszú, gesztenye barna haja előre omlott, eltakarta az arcát.

Milyen törékenynek tűnik! Vajon mi történhetett vele? – töprengett David, és szemét egy pillanatra sem vette le a lányról. Már majdnem elment mellette, mikor a nő felnézett rá, szomorúan rámosolygott, és kinyújtotta felé a kezét.

David döbbenten megállt. Egy pillanatig hezitált, majd érezte, hogy akarata ellenére elindul a lány felé, és megfogja a kezét. Abban a pillanatban mikor hozzáért, kellemes, bizsergető remegés futott végig a karján, szétterjedt a testében, majd apró visszhangot hagyott a lelkében. Még soha nem érzett ilyet.

Lenézett a lányra. Az arca lélegzetellálítóan szép volt. *Istenem!… Milyen gyönyörű!*

Ki vagy te? – akarta kérdezni, de nem találta a szavakat. Képtelen volt megszólalni, csak tűnődön nézett a nő szomorú, éjfekete szemébe.

– Köszönöm, hogy itt vagy – suttogta halkan a lány, majd lassan átölelte a derekát, és fejét a mellkasára hajtotta.

Egy hirtelen szélfuvallat belekapott a nő hajába, és lágyan az arcába fújta tincseit. Megérezte hajának finom, gyümölcsös illatát, és képtelen volt neki ellenállni. Óvatosan átkarolta a lányt, arcát dús, selymes hajába fúrta. Percekig álltak így mozdulatlanul, miközben David élvezte az ismeretlen, titokzatos nő közelségét. Végül a lány kibontakozott az öleléséből, felnézett rá, és fájó, de mégis boldog csillogással a tekintében, rámosolygott.

– Szeretlek! – duruzsolta lágy hangon.

Davidnek elakadt a lélegzete a döbbenettől.

I.

Zihálva ébredt. Erős szorítást érzett a mellkasában, alig kapott levegőt. Fel kellett ülnie az ágyban.

– Mi az, Dave? Mi történt? – mormolta álmosan a mellette fekvő barátnője. – Rosszat álmodtál?

– Hmm? – fordult a lány felé. Érezte, hogy félig még mindig alszik. Megrázta a fejét, hátha ettől felébred. – Igen… Csak egy álom. Aludj, Jess! – suttogta.

Megsimogatta a lány arcát, aki lehunyta a szemét, és aludt tovább. David ránézett az éjjeliszekrényen lévő órára. Március hetedike, éjjel két óra volt.

Micsoda furcsa álom.

Még mindig a hatása alatt volt. Próbált visszaemlékezni rá, de érezte, hogy az álomkép egyre inkább csúszik ki az emlékezetéből.

Istenem, az a lány! Milyen gyönyörű volt. Még sosem láttam hozzá fogható szépséget. És az a szomorúság a szemében. – Sóhajtva visszahanyatlott a párnájára.

Újra felidézte magában az álmát. Ahogy kilép a napra a fák árnyékából, ahogy megpillantja a lányt, ahogy megfogja a kezét… Hirtelen újra átjárta testét az a finom bizsergés, a visszhang újra megkondult a lelkében. Mellkasa fájdalmasan összeszorult, minden levegőt kipréselve a tüdejéből.

Ez, hogy lehet? Hiszen ő csak egy álomkép, nem a valóság? – gondolta rémülten, miközben megdörzsölte a mellkasát, pontosan a szíve felett. – *Hogy lehet rám ilyen hatással?*

Tudta, most kellene leállnia, és nem gondolni többet az álomra, de már képtelen volt rá. Újra látni akarta lelki szemei előtt az álombéli nő gyönyörű arcát. Erősen koncentrált, és lassan felvillant a lány arcának minden egyes apró részlete. Mélyfekete szeme bánatosan csillogott, finoman ívelt, telt ajkával szomorúan mosolygott rá. Vékony szemöldöke alatt, közvetlen a jobb szeme tövében egy apró fehér forradás volt, de ettől csak még vonzóbbnak látta őt.

Úgy nézett rám, mintha ismerne. – Sóhajtott egy nagyot. – *Lehet, hogy már találkoztam vele valamikor régen, csak nem emlékszem rá?*

Sokáig töprengett még az álmon, képzeletében újra és újra felidézte a találkozást, de végül elszunnyadt.

Reggel kimerülten ébredt az óra csipogására. Felkelt, és elindult a fürdőszoba felé.

– Hányra mész? – kérdezte tőle Jessica álmosan.

– Nyolcra megyek, tízkor kezdünk. Te forgatsz ma?

– Nem, szabadnapom van. – Nyújtózkodott egy nagyot, majd átfordult a másik oldalára. A lepedő lecsúszott róla, és David merengve figyelte a lány tökéletes csípőjének vonalait.

Jessica fiatal volt – alig huszonhárom éves – magas, sportos lány, hibátlan alakkal, hosszú szőke hajjal. A mostani forgatáson ismerte meg őt. Az egyik sokadik mellékszereplője volt a filmnek, amelyikben most dolgozott. Volt néhány közös jelenetük, ott figyelt fel rá David. Jess teljesen oda volt érte. Szinte felkínálta magát neki, és mivel pont mostanában nem volt senkije, gondolta miért is ne. Amíg tart a forgatás, addig is jól érzi magát vele, utána meg majd meglátja, hogyan alakulnak a dolgok.

Még néhány másodpercig nézte a lányt, majd megfordult és bement a fürdőszobába.

Tudta, hogy mindenki irigyelve figyeli őket, hiszen ők voltak a tökéletes pár mások szemében. De David azt is tudta, hogy ez tökéletesség csak a külsejükre vonatkozik. A lelkük, a szívük, az mérföldekre van egymástól. Nem volt szerelmes Jessicába. Lassan betöltötte a huszonnyolcat, de még sosem volt szerelmes. És nem is akart az lenni. Élvezte az életet, és nem vágyott arra, hogy tartós kapcsolatba bonyolódjon bárkivel is. Ekkor eszébe jutott az álombéli nő. Érezte, hogy teljesen hatalmába keríti az a szédítő érzés, amit a lány közelsége váltott ki belőle.

Ez hihetetlen! – Gyorsan megnyitotta a tusoló csapját, majd beállt a víz alá. – *Muszáj józannak maradnom. Nem lehetek egész nap egy furcsa álom hatása alatt* – bosszankodott magában. Gondolatait megpróbálta a munkájára terelni. – *Fárasztó ez a forgatás. Tegnap is kimerülten*

zuhantam az ágyba, ráadásul rosszul aludtam. Nem tudom, hogy bírom ki a mai napot. Maratoni forgatás holnap reggelig. – Még a gyomra is összerándult a gondolattól. – *De talán ezzel a filmmel végre sikerül befutnom*.

Miután végzett kilépett a zuhanyzóból, megtörölközött, majd a derekára tekerte a törölközőt. Két kezével a mosdónak támaszkodva figyelte önmagát a tükörben.

Már nem volt kezdő színész, és tudta jól, hogy ez a film, aminek a főszerepét játsza, ezt itt most a nagy lehetőség a kiugrásra. Jó forgatókönyv, híres színészekkel és nagyon gazdag producerekkel. Már évekkel ezelőtt Los Angelesbe költözött, és most végre szerencséje volt. A színész, akit eredetileg akartak a film főszerepére, az utolsó pillanatban visszalépett. Steve, az ügynöke pedig olyan ügyes volt, hogy elcsípte neki a szerepet.

Kisgyerekkora óta híres színész akart lenni. Londonban ahol gyerekkorában élt, nem messze a házuktól működött egy színjátszó társulat. Tizenkét évesen édesanyja unszolására lépett be a társulathoz. Anyja angol irodalmat tanított a közeli középiskolában, és már korán felfedezte benne a tehetséget a színészethez. Apja viszont orvos volt, egy elismert orvos dinasztia sarja. Azt akarta, hogy egyetlen gyermeke is kövesse a hagyományokat, és orvos legyen, mint ő, és a felmenőik. Ezért nagyon nem nézte jó szemmel a színészi törekvéseit, főleg, hogy emiatt nagyon elhanyagolta a tanulmányait. Ez egy örök konfliktussá vált közte és az apja között, és mai napig is tartott. Érdekes, hogy amennyire eltávolodott az apjától, annyira lett szoros a kapcsolata az édesanyjával. Elizabeth mindig is rajongással szerette őt, támogatta mindenben, kiállt mellette, és mindig megvédte apja haragjától. Ő volt a villámhárító kettejük között. Jó érzésekkel gondolt az édesanyjára, szívét ilyenkor átjárta a hála és a szeretet fura keveredése.

Hirtelen feleszmélt a töprengéséből, és az órájára pillantott. Késésben volt. Gyorsan felöltözött, a hálószobában még egy búcsúcsókot nyomott Jessica homlokára, és elviharzott a forgatásra.

– Nem értelek én téged, David! – csóválta a fejét Daniel.

Daniel Wentworth sminkmesterként dolgozott a forgatáson, és fiatal kora ellenére – alig múlt huszonkét éves, – szakmája egyik legjobbja volt. A filmstúdió egyik öltözőjében, gondos munkával, éppen egy mély, hosszú vágást készített David arcára.

– Mit nem értesz?

– Itt van ez a gyönyörű nő, Jessica. Látszik rajta, hogy teljesen oda van érted, te meg úgy kezeled őt, mintha semmit sem éreznél iránta.

– Mert így van. Azon kívűl, hogy kedvelem őt, és nagyon jó vele az ágyban, tényleg nem érzek iránta semmit.

– Az a te nagy bajod, hogy még sose voltál szerelmes – nevetett fel Daniel, és bájos, kisfiús arcán széles mosoly terült szét. – Szeretném látni azt, ahogy egyszer belezúgsz egy szépségbe, kezed-lábad töröd érte, ő meg nagy ívben tesz rád. Jót tenne az egódnak.

– Nagyon kedves vagy – fintorodott el David. – Úgy gondolod, hogy önző, egoista ember vagyok?

– Igen. Az érzelmek tekintetében mindenképpen az vagy.

David nem haragudott meg a fiúra, kedvelte őt, szerette ezt az őszinte nyíltságát. Daniel mindig kimondta, amit gondolt.

– Nem akarok szerelmes lenni, az csak bonyolítja az ember életét. Elégedett vagyok az életemmel úgy, ahogy van. Nekem most a legfontosabb a karrierem. Túl régóta dolgozom azon, hogy elismert színész legyek – mondta elgondolkodva. – Arról meg nem tehetek, hogy döglenek értem a nők. – Hamiskásan mosolygott Danielre az öltözőasztal tükrében.

– Nem vagy te egy kicsit beképzelt? – fújtatott a fiú, miközben egy laza mozdulattal félresöpörte a szeméből az egyik vörös, göndör hajtincsét. – Persze nem csodálom, hogy annyira oda van érted minden nőnemű, meg egy-két hímnemű. – Komiszan kacsintott rá csillogó smaragdzöld szemével. – Ez a test… – mutatott rá Davidre. – Szeretnék én is ilyen magas, izmos, széles vállú pasi lenni. Ehelyett… – Végig mutatott magán, miközben szája apró grimaszba húzódott. Daniel vékony testalkatú volt, amit a testhezálló pólóival még jobban kihangsúlyozott.

– Elhiheted, hogy én sem így születtem – nevetett fel David. – Sok munkám van benne, hogy így nézzek ki, ahogy.

– Jó, oké! Elismerem, hogy ezt a rengeteg edzést én képtelen lennék nap, mint nap csinálni. De ez a csinos kis pofika, amiért annyira döglenek a nők, mégis csak az anyatermészet adta.

– Inkább a szüleim – dörmögött az orra alatt David. Miközben Daniel szorgalmasan dolgozott az arcán, ő lassan végig nézett magán a tükörben. Félhosszú, szőkés barna haja kócosan omlott az arcába. Markáns vonású orcáját, szögletes állát, határozott metszésű száját mind apjától örökölte. Viszont azúrkék színben csillogó szeme az édesanyjáé volt. Ha belenézett a saját szemébe, minduntalan őt látta maga előtt. Erre a gondolatra elmosolyodott.

– Na, mi olyan mulatságos? – kérdezte Daniel, miközben egy pillanatra sem vette le a tekintetét a munkájáról. – Igazat adsz nekem?

– Miről beszélsz?

– Láttam, ahogy lopva méricskéled magad, és utána ez az önelégült mosoly… Elégedett vagy, mi?

– És, ha igen? Miért bűn az?

– Az nem bűn, David! – Félbehagyta a maszkírozást, megfogta a barátja vállát, és komoly tekintettel nézett a szemébe a tükrön keresztül. – A gond az, hogy te ezt kihasználod, és sorra töröd össze azoknak a szerencsétlen lányoknak a szívét. Mióta is ismerjük egymást?

– Hát… régóta. Talán három éve?

– Van az már négy is – legyintett Daniel lemondóan. – Van fogalmad arról, mennyi lányt szédítettél el azóta, és mennyit dobtál kíméletlenül lapátra? Sokat. Nekem elhiheted.

David nem szólt semmit, csak némán bámulta Danielt. Tudta, hogy tényleg sok nő megfordult az ágyában, de ő ezt soha nem gondolta ekkora bűnnek. Jól érezte magát, és úgy vette észre, hogy a lányok is jól el voltak vele. Igaz, ha kezdtek elmélyülni a dolgok, ő abban a pillanatban kihátrált a kapcsolatból. De hát miért baj az, hogy ő nem akarta elkötelezni magát, csak élvezni az életet?

– Talán nem találtam még meg az igazit – szólalt meg végül. – Addig meg miért bűn keresgélni? –

Csibészesen elmosolyodott.

– Ne légy cinikus, és ne csúfolódj olyan dologgal, amiről fogalmad sincs! – szólt rá Daniel. Élénkzöld szemében apró düh csillant fel, ami egyből lefagyasztotta David arcáról a vigyort.

– Te voltál már így szerelmes? Tudod… ez a szerelem első látásra dolog – kérdezte tőle, miközben egy pillanatra bevillant a gondolataiba az álmában látott idegen nő képe.

Daniel elsápadt, arcán apró szeplői élesebben kiütköztek. Mérgesen fújt egyet, majd vett egy mély lélegzetet. – Voltam. Nagyon jól tudod. – A hangja tele volt szemrehányással és dühvel. Zavartan kapta el a pillantását Davidről, és újra a munkájába merült.

Az öltözőre hirtelen kínos csend telepedett. David éppen azon töprengett, hogy mivel törhetné meg ezt az egyre nyugtalanítóbb hallgatást, mikor Lisbeth, az aszisztense lépett be a helységbe.

– Kész vagy, David? – kérdezte. – Negyed óra múlva kezdesz. Bruce már tiszta ideg, hogy hol vagy.

– A rendezők mindig idegeskednek – legyintett Daniel. – Nem kell velük foglalkozni. Én még nem láttam olyan rendezőt, aki ne lett volna idegbajos. Amúgy még két ecsetvonás, és a szőke hercegünk harca kész – vigyorgott.

David örömmel látta, hogy Daniel már újra jókedvű. Ez megnyugvással töltötte el. Nem szeretett emlékezni arra a sok évvel ezelőtti incidensre, annyira borzalmas volt. Daniellel megegyeztek, hogy nem beszélnek róla, úgy tesznek, mintha semmi sem történt volna.

– Mehetsz! – szakította ki gondolataiból a fiú vidám hangja. – Nyűgözd le őket a játékoddal.

– Kösz! – Miközben felállt a székből megveregette Daniel vállát. – Minden rendben? – kérdezte tőle halkan, hogy Lisbeth ne hallja meg.

– Hát, persze! Ismersz. Minden a legnagyobb rendben – mosolygott rá, de David látta a tekintetében, hogy nem őszinte vele. Pár másodpercig figyelte a fiút, de mikor ő elfordult, és elkezdte pakolászni az ecseteit, festékes tubusait az asztalon, elköszönt, és elindult ki az öltözőből a forgatási helyszínre.

Este hét óra magasságában járt az idő. David szélesen elnyúlva feküdt az öltözőjében lévő ágyon, és a szürke mennyezetet bámulta. Reggel óta forgatott szinte megállás nélkül. Most volt szűk három órája, hogy pihenjen, esetleg aludjon egy kicsit az éjszakai felvételek előtt.

De valahogy nem jött álom a szemére, pedig tudta, muszáj lenne egy kicsit aludnia, mert nem fogja bírni az éjszakázást. Ahogy elmerengve feküdt az ágyon, a hajnali álom képe lassan beszivárgott gondolatai közé. Újra ott volt a napsütötte temetőben, és bolyongva kereste a fiatal nőt a sírok között.

Hol lehet?

Megszaporázta lépteit, és szemével folyamatosan pásztázta a vidéket. De senkit nem látott.

Hirtelen minden csendessé és mozdulatlanná dermedt. Érezte, hogy az egész kietlen temetőben csak ő van egyedül. Az egyetlen élő. Váratlanul egy kellemetlen rossz érzés kerítette hatalmába. Lassan kocogni kezdett, majd gyorsított a tempón, végül teljes erejéből neki iramodott. Csak futott… és futott rendületlenül. A tüdeje szúrt, a napsütés perzselte a nyakát, de ő megállás nélkül szaladt tovább.

Egyszer csak meglepetten vette észre, hogy a sírok eltűntek, és ő egy csodálatos parkban van. Lelassította a lépteit, megállt, és körülnézett. Hatalmas ősfák között egy picurka tó terült el. A tó körül kavicsos sétány vezetett körbe, majd a szélrózsa minden irányába szerteszét ágazott, és az aprócska utak kacskaringózva tűntek el a fák között. A tó közepén egy parányi szökőkút fújta rendületlenül az ég felé vizét. A sétány mellett a szivárvány minden színében pompázó virágok voltak művészien elrendezve a virágágyásokba. Mindenhol padok, a tó mellett, a fák alatt.

Az egész park lehetetlenül tökéletes volt. És üres.

Találomra elindult az egyik irányba, be a fák árnyékába. Alig tett húsz lépést mikor az ösvénytől pár méterre meglátott egy csodaszép rózsalugast. Még sosem látott ilyen gyönyörű rózsákat. A színük a rózsaszín és a narancs közti átmenetben pompáztak. Hirtelen megmagyarázhatatlan vonzást érzett, hogy letérjen az útról, és elinduljon a lugas irányába. Alig pár lépésre volt tőle, mikor meglátta, hogy a rózsák árnyékában egy hosszú, barna hajú nő üldögél egy padon, és éppen egy könyvet olvasgat leszegett fejjel. A haja belehullott az arcába.

Egy pillanatra jeges döbbenet szaladt át rajta, szemét nem tudta levenni a lányról. A kavics csikorgása a cipője alatt felriasztotta a nőt elmélyült olvasásából. Felpillantott rá, és David látta, hogy ez ő. A nő a tegnapi álmából.

A lány leengedte a könyvet az ölébe és kérdő, ismeretlen pillantással nézett fel rá. Ahogy az ember néz rá egy idegenre. Ez az üres tekintet megdöbbentette Davidet. Arra számított, hogy megint olyan sugárzóan és boldogan fogadja őt, mint a temetőben. Hirtelen megállt, nem tudta mit tegyen.

Tovább menjek? – gondolta, de érezte, hogy képtelen lenne otthagyni a lányt. Most, hogy megtalálta ezt az ismeretlen, szép, vonzó nőt elképzelhetetlen volt számára, hogy szó nélkül elmenjen mellette.

– Üdv! – mondta, és bátortalanul rámosolygott.

– Szia! Segíthetek? – mosolygott vissza rá a lány.

– Hát… – kezdte David, és idegesen beletúrt a hajába. – Az igazság az, hogy úgy néz ki eltévedtem.

A lány halkan felkuncogott. – Azt itt nem nehéz.

Összecsukta a könyvét, és az ölébe vette. David lenézett a könyvre, és látta, hogy a címe valami fura idegen nyelven volt rá írva. Elcsodálkozott.

– Magyarul van írva – mondta a lány. Valószínű észrevette, ahogy David kérdőn a könyvét nézi.

– Te tudsz magyarul?

– Igen. Mivel magyar vagyok.

– Magyar vagy? – kérdezett vissza David elképedve.

– Igen, magyar – derült rajta a lány. – Annának hívnak. Anna Kertész. – Felé nyújtotta a kezét.

– David Gallant. És angol vagyok – mosolyodott el, majd két lépést tett előre és megszorította Anna kezét. Abban a pillanatban egy bizsergető elektromosság oda-vissza cikázva végig szaladt rajtuk, és a levegő megtelt feszültséggel.

Zavartan engedték el egymás kezét. David látta, hogy Anna elpirul, és hogy zavarát elrejtse, fejét félre fordítja. Gyorsan leült a lány mellé a padra.

– Milyen könyv ez? – kérdezte, és rámutatott az ölében fekvő könyvre.

Anna felé fordult, és hirtelen egy aprócska fény csillant fel a szemében.

– Az egyik kedvenc költőm, József Attila verses kötete. Imádom a verseit. Az élete tragikuma végig ott kísért a verseiben.

– Miért, mi történt vele?

– Öngyilkos lett – válaszolta Anna, majd mohó lelkesedéssel el kezdte mesélni a költő életét. Néha kinyitotta a könyvet, és sajátos fordításban megpróbált idézni a versekből. Davidet teljesen magával ragadta a lány elbeszélése. Mindig is imádta az irodalmat és ez, ahogy Anna ilyen hihetetlen elragadtatással beszélt neki, régi idők emlékeit idézte fel benne. *Mintha édesanyámat látnám* – mosolyodott el magában.

Mint a szomjúságtól kiszáradt ember, úgy itta Anna minden egyes szavát. Még sosem érezte, hogy – Elisabeth-en kívül – valaki ilyen hatással lenne rá. Tekintetét egy pillanatra sem vette le az arcáról, és gyönyörködve figyelte, ahogy a lány a lelkesedéstől teljesen kipirul.

Nem csak gyönyörű, hanem okos és intelligens is. Csodálatos nő! – ámuldozott magában. Anna csak mesélt, és mesélt, ő pedig néma csodálattal hallgatta. Az idő teljesen megállt, és már fogalma sem volt arról, hogy mióta ültek itt ebben az idilli végtelenségben.

– David! – hallotta, ahogy egy távoli hang szólítja. Egy másodpercre levette tekintetét Annáról, és a hang irányába fordult. A következő pillanatban minden eltűnt. A park, a lugas… és Anna is.

– David! Idő van – hallotta az asszisztense hangját. – Tizenöt perc és kezdesz.

Kinyitotta a szemét és látta, hogy az öltözőjében van. Felült az ágyon, s miközben előrehajolt, hogy rákönyököljön a térdére, két kézzel beletúrt a hajába. Félig lehunyt szempillája alól tekintett fel a lányra. Lizbeth ott állt a nyitott ajtóban és kérdőn nézett felé.

– Oké, Lizzy! Mindjárt összeszedem magam. – Intett egyet, ezzel jelezve, hogy most hagyja magára. Lizbeth bólintott, és becsukta maga után az ajtót.

David visszahanyatlott az ágyra, és becsukta a szemét. – *Tehát álmodtam megint* – gondolta szomorúan. – *Pedig annyira valóságos volt.*

Most is nagyon felzaklatta az álom. Próbálta visszaidézni minden egyes pillanatát, minden részletét, nehogy később elfelejtse.

– Anna – suttogta halkan, és csendesen ízlelgette a nevet. – *Anna* – duruzsolta magában. – Gyönyörű név. És mennyire illik hozzá.

Csodálatos egy nő – gondolta, és érezte, hogy a szíve beleremeg az érzésbe. Sóhajtott egy nagyot, majd, mint akit méh csípet, hirtelen felült az ágyon.

– Esküszöm… nem vagyok normális! – mondta ki hangosan, és felnevetett. Megrázta a fejét és felállt. Majd miután rendbe szedte magát, kilépett a folyosóra, és könnyed léptekkel elindult a stáb felé.

II.

Másnap reggel nyolc órakor ért haza a forgatásról. Rettentően fáradt volt. Nem vágyott másra, csak egy forró zuhanyra és az ágyára.

– Megjöttél? – kiabált ki Jessica a konyhából, mikor meghallotta a bejárati ajtó csapódását.

– Igen – felelte álmosan David, és belépett a konyhába.

Jessica az asztalnál ült apró, pántos, rózsaszín selyemhálóingjében. Kávézott, és valami női magazint lapozgatott szórakozottan.

Hát nem egy verseskötet…

– Nagyon elfáradtál? – nézett rá Jessica, miközben becsukta az újságot. Felállt, és elindult David felé, aki a konyhaajtóban állt, vállával neki támaszkodva az ajtófélfának.

– Igen. Eléggé.

– Nagyon-nagyon? – Hangjában kacér bújaság bújkált, és ahogy odaért hozzá átkarolta a nyakát, majd mohón megcsókolta. David viszonozta a csókját, de csak merő udvariasságból. Mikor már érezte, hogy Jessica egyre követelőzőbb, megfogta a vállát, és finoman eltolta magától.

– Fáradt vagyok, Jess. Most ne!

Jessica szeme tágra nyílt a meghökkenéstől, majd a csalódottságtól ajka kényes grimaszba húzódott. – Oké! – Sértődötten visszament az asztalhoz, és újra olvasgatni kezdte a magazint.

Szuper! Most napokig duzzogni fog.

Jessica nagyon nehezen tűrte a visszautasítást, de David tudta, hogy most annyira kimerült, hogy nem lenne képes semmire. És utálta, hogy Jess ezt képtelen megérteni.

Kifordult a konyhából, és sebes léptekkel elindult a fürdőbe, hogy letusoljon. Miután végzett a fürdéssel, magára kapta a pizsama alsóját, és újra kiment a konyhába. Jessica még mindig ott ült az asztalnál a magazint lapozgatva. Megállt a lány mögött és finoman megszorította a vállát.

– Ne, haragudj, de tényleg nagyon fáradt vagyok.

Jess nem szólt semmit, csak intett egyet a kezével, mint aki el akar hessegetni valami kellemetlen dolgot.

– Rendben! – mondta David határozottan, majd bement a hálószobába és besötétített.

Lefeküdt, lehunyta a szemét, de nem tudott elaludni. Tisztában volt vele, hogy nem a fáradtság miatt utasította vissza Jessicát. Volt ő már máskor ennél sokkal fáradtabb is, de még akkor sem mondott nemet a lánynak. Most egész más valami miatt nem fogadta el Jessica közeledését. Pontosabban, más valaki miatt. – Anna – suttogta.

Egész éjjel a fejében volt a titokzatos nő képe. Dolgozni is alig bírt. Újra és újra végigpörgette magában az álmát. Minden egyes apró részletét, minden Anna által kimondott szót. És most is, ahogy itt fekszik, nem tud semmi másra gondolni, csak őrá.

– Ez már beteges! – morogta hangosan, majd egy határozott mozdulattal átfordult az oldalára, és a fejére húzta a párnát. Próbálta teljesen kiüríteni az agyát, de az álombéli park képe lassan beúszott a képzeletébe.

Újra ott állt a kis tó partján.

Szétnézett, de semmi nem változott. A park ugyanolyan tökéletes volt a maga szépségében. A levegőben a virágok édes illata lengedezett, a fákon fészkelő énekesmadarak dala pedig tovaszállt a messzeségbe. Elindult a fák közé, hogy megkeresse a rózsalugast. Alig pár percnyi séta után odaért, de csalódva kellett látnia, hogy a rózsák alatti pad üres. Anna nem volt ott.

Talán valahol máshol van. Van itt elég félreeső hely – gondolta bizakodva, és elindult az ellenkező irányba. Órákig bóklászott keresztül-kasul a parkban, de nem találkozott Annával. Igazából senkivel sem találkozott. Az egész hely üres volt és kietlen, egyedül a szökőkút vizének halk csobogása hallatszott.

Csalódottan tért vissza a lugashoz, és leroskadt a padra. Rákönyökölt a térdére, fejét a tenyerébe hajtva elkeseredetten bámulta a földet. Hosszú percekig ült így mozdulatlanul magába roskadva, amikor halk lépésekre lett figyelmes.

Felnézett… és ott volt. A lány ott állt alig két lépésre tőle, jobb kezében egy könyvvel.

– Anna! – Felpattant a padról, és sugárzó boldogsággal a lányhoz lépett. – Már nagyon vártalak.

Hirtelen mozdulattal megfogta Anna kezét, és a két tenyere közé szorította. Abban a pillanatban újra átjárta testét az a bizonyos bizsergés, amit a lány érintése kiváltott benne. Látta, Anna is így érezhet, mert elpirult és a szemét lesütötte.

Szó nélkül maga után húzta a padhoz és leültek. Mindeközben a lány kezét egy pillanatra se engedte el. Így ültek csendben egymás mellett. Anna fejét félre fordítva tekintett a távolba, David pedig hol az ölében nyugvó összefonódott kezüket figyelte, hol a lány arcát nézte. A másodpercek gyorsan teltek, és Anna továbbra sem nézett a férfira, kitartóan bámult a végtelenbe. David érezte, hogy a csönd okozta zavart feszültség kezd kellemetlenné válni.

– Most egy másik könyvet hoztál magaddal? – kérdezte, ezzel próbálva oldani az egyre kínosabb helyzetet.

– Igen – válaszolta Anna fura tárgyilagossággal, és még mindig nem nézett felé.

David nem értette a lány hangulatát. Tegnap annyira jókedvű és beszédes volt. *Most meg… Mintha nem is ugyanaz az ember lenne. Mi történhetett vele?*

– Mi a baj, Anna? – kérdezte tőle, és kicsit előrehajolva próbálta elkapni a lány tekintetét.

Anna lassan felé fordult, és mélyen a szemébe nézett. – Hát… nem is tudom, hogy hogyan mondjam.

– Mondd, ahogy tudod! – sürgette David.

– Nem akarlak megbántani.

– Nem tudsz megbántani. – Biztatásképpen megszorította a lány kezét.

Anna még morfondírozott pár pillanatig, majd hirtelen kibökte.

– Szóval nem értem mit keresel itt újra. – David meghökkent azon, amit Anna mondott, és hirtelen elengedte a kezét. – Mármint annak nagyon örülök, hogy itt vagy… – szabadkozott a lány, és most ő fogta két tenyere közé a férfi kezét. – El sem tudom mondani, hogy mennyire. Csak hát soha senki nem szokott kétszer megjelenni az álmomban.

– A te álmodban? Azt hittem, ezt most én álmodom – nevetett fel David. – És különben is, már harmadjára találkozunk.

Anna tovább folytatta a mondanivalóját, mintha meg sem hallotta volna Davidet.

– Tudod, én ide menekülök… – gondolkodott egy pillanatig, mintha a megfelelő szót keresné –… a fájdalmaim elől. Ebbe az álombéli parkba, ebbe a gyönyörű lugasba. Sétálgatok, elmélkedek, vagy csak egyszerűen üldögélek itt a rózsáim alatt, és élvezem a békességet. Általában egyedül vagyok. Néha megjelenik valaki, de mindig más és más ember. És mindig csak egyszer. Mintha átutazók lennének. – Elmosolyodott ezen a hasonlaton. Majd a hangja hirtelen elkomorodott, ahogy folytatta. – Ez az első alkalom, hogy valaki újra megjelenik, vagyis valakivel újra álmodom. Ráadásul egyből másnap. Nem értem, hogy ez most miért van. Mit jelent ez? – Fejét értetlenül csóválta, és elmerengett a messzeségbe.

David nem tudott mit mondani. Próbálta megemészteni az imént hallottakat. Egyszer csak felpillantott Annára. – Hogy érted azt, hogy ide menekülsz a fájdalmaid elől? Milyen fájdalmak elől?

Anna alig észrevehetően összerezzent, majd lassan David felé fordult, és szomorúan ránézett. – Az élet nehéz, David. Túl nehéz – mondta szenvtelen hangon.

David megdöbbent. *Mi történhetett vele, ami miatt ennyire el van keseredve?*

– Anna! Miért mondod ezt?

A lány hosszasan nézte őt, tekintetében kavarogtak az érzelmek, majd végül alig hallhatóan megszólalt.

– Semmi. Felejtsd el, amit mondtam! – Elkeseredetten megrázta a fejét, majd néhány hosszú, szótlan másodperc után mosolyogva ránézett Davidre. – Szóval szerinted ez már a harmadik találkozásunk?

Davidet meglepte a lány hangulatváltozása. – Igen – bólintott. – Először nem itt a parkban, hanem egy temetőben találkoztunk.

– Milyen temetőben?

– Nem tudom. De ott láttalak először. Valami sír mellett álltál, talpig feketében, és mikor odasétáltam hozzád megöleltél. Nem emlékszel?

– Nem, David! Én ilyenre nem emlékszem. Az első találkozásunk itt volt tegnap a lugasban.

– Hát ez furcsa… – töprengett David. Már előző nap is meglepődött azon, hogy Anna úgy fogadta őt, mint egy idegent, és ezek szerint jól érezte.

– És azon kívül, hogy megöleltelek, történt még más is ott a temetőben? – zavarta fel elmélkedéséből Anna. Felnézett a lányra, és látta, hogy egy aprócska mosoly bújkál a tekintetében. Ez őt is jobb kedvre derítette.

– Nem. Semmi. Csak szerelmet vallottál nekem – mosolyodott el hamiskásan.

– Mit tettem?

– Azt mondtad, hogy szeretsz.

– Hát… akkor nagy szerencse, hogy nem emlékszem – nevetett fel hangosan Anna. Kacagása csilingelve visszhangzott a néma erdőben. David vele nevetett, miközben elragadottan figyelte őt. *Gyönyörű!* – sóhajtott magában.

Lassan elcsendesedtek, és némán figyelni kezdték egymást. A feszültség újra felizzott kettőjük között, szikrázó láthatatlan aurát vonva köréjük. David észrevette, hogy Anna tekintetében a vidámság helyét egy szemérmes zavar veszi át.

– Szóval, most egy másik könyvet hoztál?

– Igen. Elalvás előtt ezt az albumot nézegettem – mosolyodott el Anna.

– Mi ez? – kérdezte David, és egészen közel húzódott a lányhoz. Ahogy megérezte napsütötte bőrének csodás, virágillatát, teljesen beleszédült.

– Ez… egy… – hebegett Anna. David látta rajta, hogy őt is felkavarja az ő közelsége. Végül Anna nyelt egy nagyot, majd, mintha mi sem történt volna, folytatta. – Szóval ez egy Munkácsy album. Ő a kedvenc festőm.

– Még nem hallottam róla.

– Nem? – nézett rá a lány csodálkozó tekintettel, majd hirtelen felcsillant a tűz a szemében. Egy határozott mozdulattal felütötte a könyvet, és ugyanúgy, ahogy előző alkalommal, teljesen átadva magát a gondolatainak, érzéseinek, kipirult arccal mesélt. David pedig, ugyanúgy, mint előző nap, elbűvölten hallgatta őt.

Tökéletes idilljüket egy hangos csörrenés zavarta fel. David a hang irányába tekintett. A másodperc töredéke alatt a lugas eltűnt Annával együtt, ő pedig otthon találta magát a hálószobájában. Felült az ágyban, két kezével beletúrt a hajába, és kábultan meredt maga elé. Újabb hangos csattanás hallatszott a gardrób felől.

– Jess?

– Igen? – nézett ki Jessica a gardróbszobából.

– Mi a francot művelsz? – kérdezte ingerülten. – Ha nem vetted volna észre, alszom. Vagyis csak

szeretnék aludni.

– Bocsi, Dave! Csak keresem az egyik cipőmet.

– És ezt pont most kell csinálnod, amikor pihenni szeretnék?

– Mégegyszer, bocsi! – szólt Jessica, és odasétált az ágyhoz, majd leült David mellé. – Nem akartalak felébreszteni, csak mindjárt indulok. Megyünk a lányokkal bulizni. Ha gondolod, gyere te is velünk.

Karját David nyaka köré kulcsolta, majd magához húzta a férfit, hogy megcsókolja. David viszonozta a csókját, majd lassan lefejtette a válláról a lány kezét, és kikelt az ágyból.

– Menj csak nyugodtan, én most túl fáradt vagyok. Különben is, holnap reggel korán kezdek – mondta, majd lehajolt a lányhoz, és lágyan megpuszilta a homlokát.

– Ne csináld ezt, Dave! – hessegette el Jessica. – Tudod, mennyire utálom.

David kérdőn ránézett, majd anélkül, hogy bármit is szólt volna elvonult a fürdőszobába. Mire végzett Jessica már sehol sem volt.

A következő héten David minden nap forgatott. Mikor hazaért kimerülten, fáradtan vágódott el az ágyon. Minden este izgatottan várta, hogy elaludjon, és újra találkozhasson az álmaiban Annával. De minden éjjel – valószínű a fáradtságtól – csak álmatlanul forgolódott az ágyában. Érezte, hogy teljesen behálózta ez az ismeretlen, csodaszép álombéli nő. A gondolatai szüntelenül körülötte forogtak. Még sosem érzett így, és ez rémülettel töltötte el.

Ő nem valóságos személy, csak a képzeletem szülötte. Hogy lehet ilyen hatással rám? Hogy tud ennyire felkavarni érzelmileg? – morfondírozott magában egyik nap a stúdió öltözőjéből kifeléjövet.

Annyira elmerült a gondolataiban, hogy észre sem vette Danielt, aki éppen akkor sétált el az ajtó előtt egy nagy dobozzal a kezében. Hatalmas lendülettel ütköztek össze, és kevés hiányzott ahhoz, hogy a fiú kiejtse a kezéből a csomagot.

– David! Mi van veled? – dörrent rá bosszúsan.

– Bocsánat. Ne haragudj!

Daniel meglepetten nézett rá, és elgondolkodva húzta össze a szemöldökét. – Jól vagy? – kérdezte. – Egy hete figyellek, és látom rajtad, hogy valami nagyon nem stimmel nálad. Esküszöm, most is úgy nézel ki, mint aki kísértetet látott.

– Minden rendben. Csak… – Hirtelen elhallgatott.

– Igen? – Daniel feszülten figyelte Davidet.

– Van két perced?

– Neked, mindig – mosolygott rá.

– Gyere!

Megfogta a fiú karját, bevezette az öltözőbe, és leültette az egyik székre. Ő maga nem ült le, csak jobb kezével a hajába túrva idegesen mászkált fel-alá a helységben. A másodpercek lassan vánszorogtak, de David még mindig nem szólalt meg, csak kétségbeesetten nézett maga elé. Daniel követte a szemével, és türelmesen várta, hogy végre megszólaljon. Egyszer csak megállt, és riadt tekintettel nézett rá a fiúra.

– Milyen érzés? – kérdezte.

– Mi milyen érzés?

– Az, amikor úgy isten igazából szerelmes az ember – mondta, és nyögve leült az ágy szélére.

– Te, jó ég! Csak nem mondod, hogy David Gallant, a nagy szívtipró szerelmes lett? – ragyogott fel a fiú arca.

– Dan!

– Oké! Nem piszkállak. De azért kíváncsi lennék, hogy mi történt. Csak nem belezúgtál Jessicába?

– Nem. Szó sincs Jessről.

– Akkor megismertél valakit?

– Így is mondhatjuk – sóhajtott David. – Szóval? Nem válaszoltál a kérdésemre.

– Igen, a szerelem. – Daniel hátradőlt a székében, kezét keresztbe fonta a mellkasa előtt. – Nem lehet elmondani szavakkal. Egyszerűen csak érzed, hogy ő az… Az igazi.

– Hát ezzel most nem sokat segítettél nekem.

– Nem tudom, mit akarsz tudni – húzta meg a vállát Daniel. – Inkább meséld el mi történt!

– Hát, ez az! Nem lehet elmondani, mert annyira abszurd az egész. Csak annyit tudok, hogy mindössze háromszor találkoztam vele, és annyira mély benyomást tett rám, hogy képtelen vagyok normálisan gondolkodni. Éjjel-nappal ő jár az eszemben. Hallom a kacagását, érzem az illatát, látom a csillogó tekintetét…

– Na, ez a szerelem! – vágott a szavába Daniel. – Sajnálattal kell közölnöm veled David, de te piszkosul beleestél ebbe a nőbe.

– Igen, én is ettől tartok. Csakhogy ez nem lehetséges.

– Mármint mi?

– Hogy beleszeressek.

– Ennyire nem lehetsz önimádó – csattant fel a fiú dühösen. – Oké, értem én, hogy élvezed ezt, hogy te vagy a nagy David Gallant, akiért döglenek a nők, és úgy cserélgetheted őket, mint más az alsónadrágját, de…

– Nem, nem erről van szó – vágott a barátja szavába David. – Az a helyzet, hogy ez a nő, akiről beszélek, nem létezik.

– Mi van? – kerekedett ki Daniel szeme. – Hogy-hogy nem létezik? Nem értelek.

– Csak álmodom róla. A képzeletem szüleménye.

Daniel még egy másodpercig mereven bámulta Davidet, majd hirtelen hatalmas röhögésbe tört ki. Hasát fogva, kétrét görnyedve nevetett hoszú-hosszú percekig. David mérgesen figyelte őt, de nem szólt semmit, megvárta, míg Daniel kimulatja magát.

– Örülök, hogy sikerült jókedvre derítenem – morogta bosszúsan, miután a fiú befejezte a nevetést.

– Ne haragudj, David! – törölgette a könnyeit Daniel. – De ez, amit most mondtál… – Ránézett a férfira, és fürkészőn figyelte őt. Hirtelen lefagyott a mosoly az arcáról, és döbbenet ült ki rá. – Te most ezt teljesen komolyan mondtad.

– Igen – bólintott David. – Teljesen kivagyok ettől.

– Hát azt látom rajtad. Mesélj el mindent!

David vonakodva ugyan, de elmondta Danielnek az álmait. A találkozásait Annával, és hogy milyen hatással van rá. Mennyire szeretné újra látni őt, és hogy milyen kétségbeesett, hogy napok óta csak álomtalanul forgolódik az ágyában. Mindeközben tudja, hogy ez az egész mennyire irreális.

– Teljesen kikészít ez a helyzet – sóhajtotta, miközben előre dőlt, és rákönyökölt a térdére. – Valahogy meg kell szabaduljak ettől a képzeletbeli kísértettől, mert úgy érzem lassan begolyózok.

– Azt mondtad, hogy napok óta nem álmodtál már Annával.

– Igen – bólintott David. – Utoljára a múlt hét csütörtökön.

– Azóta eltelt egy hét. Talán ennyi volt – tette szét a kezét Daniel. – Ennek akár örülhetnél is.

– Igen, én is így gondoltam, de hiányzik. Annyira szeretnék megint álmodni vele. Újra látni az arcát, érinteni a bőrét, magamba szívni hajának gyümölcsös illatát…

– Te jó ég! Te tényleg nagyon belehabarodtál ebbe a fantázia nőbe – ámuldozott Daniel.

Ebben a pillanatban kopogtattak és Lisbeth nyitott be az öltözőbe.

– David! – szólt rá határozottan. – Már tíz perce forgatnod kellene. Mindenki te rád vár.

– A francba!

Felpattant az ágyról, és sebes léptekkel elindult Lisbeth után, de az ajtóban megtorpant. Daniel felé fordult, aki még mindig ott ült a tükrösasztal előtti székben, és vidám, kérdő tekintettel nézett fel rá.

– Gondolom, nem kell mondanom, hogy erről senkinek egy szót se! – Kedvesen elmosolyodott, de a hangjából kicsengett a fenyegetés.

Daniel nem szólt semmit, csak egyetlen határozott mozdulattal elhúzta a szája előtt a kezét.

– Titkod örök sírra talált személyemben – mondta széles mosollyal az arcán.

David bólintott, majd futólépésben elindult a forgatási helyszín felé.

Hajnalban kimerülten ért haza, és egyből ágyba bújt. De bármennyire is fáradt volt, a gondolatok annyira zakatoltak a fejében, hogy képtelen volt elaludni. Meredten bámulta a mennyezetre vetülő árnyakat.

A délutáni beszélgetés Daniellel felzaklatta. A fiú kimondta, amit ő csak sejtett. Szerelmes. Szerelmes egy álombéli, nem létező lányba.

Szuper! Életemben először szerelmes leszek. De nem!… Nem egy valóságos személybe, mint más normális ember, hanem egy, az álmaim által kitalált fantázia nőbe. Esküszöm, erre is csak én lehetek képes! – nevetett fel magában.

Az oldalára fordult, és végig nézett Jessicán, aki békésen aludt mellette.

Tényleg szép lány, de nem mozgat meg bennem semmit. Jó vele lenni, de még, ha akarnám, se tudnék beleszeretni. Ahogy az összes többi lánnyal is így volt, akik megfordultak az életében, az ágyában. Eddig egyetlen lány volt, akivel közel egy évig együtt volt. Sylvia. A maga módján őt szerette, de mikor a lány többet akart, eljegyzést, házasságot, kíméletlenül szakított vele. Tudta, hogy nagyon szemét volt, de a kötöttség gondolatától teljesen bepánikolt.

Erre most megjelenik a számára tökéletes nő, aki egyszerűen csak a képzelete szüleménye. *A Jóisten talán így akar móresre tanítani* – kacagott fel halkan. – *Mert ha így van, akkor rohadtul jól csinálja.*

Gondolataiban felidézte Anna arcát, hangját, ahogy az izgatottságtól kipirultan mesél neki. Egy hete már, hogy nem álmodott vele. Hirtelen nagyon vágyott rá, hogy újra láthassa. Mégha csak így az álmában, de újra halhassa, érinthesse…

A fáradtság lassan elnyomta a gondolatait, és a következő pillanatban már ott volt az álombéli parkban, az aprócska tó partján. Rohanva tette meg az utat a rózsalugasig. Szíve a torkában dobogott, és egy feszült szorongás kezdett elhatalmasodni rajta.

Itt kell lennie! Látnom kell őt! – zakatoltak a gondolatok a fejében.

Mikor odaért a lugashoz, meglátta a lányt a padon ülve, lehajtott fejjel. Hosszú, dús, barna haja az arcába omlott. David szíve hatalmasat dobbant a megkönnyebbüléstől.

– Anna! – szólt kedvesen a lányhoz.

Anna hirtelen megremegett, és kétségbeesett arccal nézett fel rá. Daviden sokkoló döbbenet futott végig. Anna sírt. Szeme kivörösödve, tekintete megtört, arcán ezernyi fájdalmas könnycsepp záporozott.

– Istenem, Anna! Mi történt veled? – Leült a lány mellé, kezét két tenyere közé fogta. Anna nem szólt semmit, csak fájdalmas tekintettel nézett rá. – Az élet nehéz… – suttogta David, Anna szavait idézve.

– Igen – bólintott a lány. – Túl nehéz – motyogta halkan.

– Mi történt? – kérdezte David kedvesen, és egy apró bíztató mosollyal rámosolygott. – Mondd el!

Anna hosszasan figyelte őt. Tekintetében látta, hogy a lány vívódik magában, de végül halk, elkeseredett hangon megszólalt. – Biztos az én élettörténetemet akarod tudni?

– Igen. Szeretném, ha elmondanád. Őszintén érdekel, hogy mi történhetett veled, ami miatt ennyire el vagy keseredve. – David nem hazudott. Megviselte, hogy ilyen állapotban találta Annát. Annyira szeretett volna segíteni neki. Átvenni tőle azt a lelki terhet, ami ennyire megviselte. Újra a mosolygós, vidám lányt akarta maga előtt látni.

Anna sokáig nézte fürkészőn David tekintetét, végül lassan elkezdett mesélni.

– Tíz éve, húsz éves koromban ismertem meg Adamet, a férjemet. – David élesen beszívta a levegőt. *Férjnél van.* A gondolat elkeserítette. Anna nem vette észre a férfi hangulatváltozását, elmélyülten beszélt tovább. – Mindketten a Műszaki Egyetemen tanultunk. Én még kis csitri voltam, ő meg már végzős hallgató. Elszédített a rámenőssége, vagánysága, teljesen belezúgtam. Három év múlva, mikor én is végeztem az egyetemen, összeházasodtunk. Saját tervezőirodát alapított, és együtt dolgoztunk. Sok munkánk volt, jól éltünk, de én ekkor már gyereket akartam. Tudom, hogy fiatal voltam, de abszolút készen álltam az anyaságra. Adam hallani sem akart róla, azt mondta, ő még élni akar. Végül sikerült meggyőznöm őt, de nem sikerült teherbe esnem. Eltelt egy év, eltelt két év és semmi. Kezdtem nagyon elkeseredni, mert mindennél jobban vágytam egy kisbabára. Szinte a rögeszmémmé vált. Adam azt mondta, hagyjuk a dolgot. De én nem tudtam beletörődni ebbe, nem tudtam elfogadni, hogy nem lehet gyerekem – rázta a fejét Anna elkeseredetten. – Utána jártam a lombikbébi programnak, és előálltam az ötlettel a férjem előtt, de ő teljesen elhatárolódott az egésztől. Kértem, könyörögtem, de ő hajthatatlan volt. Nem volt se éjjelem, se nappalom, teljesen magamba zuhantam. Végül egyik este annyira összevesztünk ezen, hogy megmondtam neki, elválok tőle és keresek egy olyan férfit, aki hajlandó megajándékozni engem egy gyermekkel. Ezen aztán kiborult, kocsiba ült, és elhajtott. Egész éjjelre kimaradt. Másnap, mikor hazajött, közölte, hogy belemegy a dologba. De csak egyszer, egyetlen egyszer csinálja végig ezt a szerinte megalázó procedúrát. Szerencsém volt, elsőre sikerült a beültetés. Annyira boldog voltam, mint még soha addigi életemben. Csak a leendő kisbabámnak éltem, csak ő járt a fejemben. Annyira el voltam vele és önmagammal foglalva, hogy észre sem vettem a változást körülöttem. Hogy Adam egyáltalán nem örül ennek a gyereknek, sem annak, hogy én szép lassan megváltozom. Már nem ő volt a legfontosabb nekem, hanem Rebeka, a születendő kislányunk. Még meg sem született, de már akkor ő volt életem értelme. – Mikor Anna az elbeszélésében ehhez a részhez ért halványan elmosolyodott, és egy pillanatra révetegen a távolba meredt, mintha újra látná azokat az édes pillanatokat.

David döbbenten hallgatta őt. *Férj és gyerek.* Hirtelen ez túl sok volt neki. Ekkor Anna arca elkomorodott, fájó pillantással felnézett rá.

– Egyre távolabb kerültünk egymástól, és én ezt nem vettem észre. Hat hónapos volt Rebeka, mikor egyik délután elmentem vele Kate-hez, a barátnőmhöz. Emlékszem, tél volt, éppen karácsony előtt. Úgy döntöttük, hogy elmegyünk vásárolgatni. Órákig bolyongtunk, teljesen átfagytunk. Rebeka elaludt a babakocsiban, mi meg, gondoltuk, beülünk egy kávézóba, hogy egy kicsit átmelegedjünk. Ahogy befordultunk az egyik sarkon megláttuk Adam kocsiját. Még meg is örültem neki egy pillanatra, gondoltam, ő is kávézik velünk. De a következő pillanatban már láttam, hogy egy szőke nővel csókolózik az autóban. Meredten bámultuk őket mind a ketten, Kate is meg én is. Nem jutottunk szóhoz.

Anna hangosan felnevetett. David összerezzent a lány cinikus kacaját hallva.

– Annyira mókásan nézhettünk ki, ahogy álltunk ott a járdán tágra nyílt szemekkel, és meglestünk egy, az út mellett parkoló autóban csókolózó párt – folytatta még mindig nevetve. Majd lassan elhallgatott, és a tekintetébe újra visszköltözött a fájdalom. – Végül Adam észrevett minket, kipattant a kocsiból, és próbált magyarázkodni, de én ott hagytam. Aznap este közöltem vele, hogy elválok. Ő esküdözött, hogy csak most az egyszer csábult el, és igazából nem is történt köztük semmi. Nem jelent neki semmit az a nő. Persze utólag kiderült, hogy lassan egy éve tartott már a viszonyuk. Vagyis megcsalt végig a terhességem alatt is. Akkor fűt-fát ígért, hogy soha többé nem fog ez megtörténni, és én akkor adtam neki még egy esélyt. De úgy nyolc hónap múlva egy véletlen folytán kiderült, hogy semmi nem változott. Ugyanúgy tartott a viszonya azzal a nővel. Neki szegeztem a kérdést. Először tagadott, majd beismerte. Megint csúnyán összevesztünk, és én megmondtam neki kerek-perec, hogy elválok.

Ekkor ért az első döbbenet. Azt mondta, hogy elmehetek, de Rebeka nélkül. Nem vihetem el a lányát. Nem akartam hinni a fülemnek. Megmondta, hogy elválhatok, de maximum egy bőröndnyi ruhával sétálhatok ki a házból. Rájöttem, hogy igaza van. A cég az övé volt, hiszen nekem hol volt még az egyetem alatt pénzem arra, hogy céget alapítsak? Én csak egy alkalmazott voltam. A ház is az ő nevén volt, hiszen kezdő mérnökként nekem még nem sok megtakarított tőkém volt. Meg ezek engem igazából akkoriban nem is nagyon érdekeltek. Házasok voltunk, gondoltam, ami az enyém, az az övé is, és fordítva. Akkoriban annyira bele voltam zúgva, hogy feltétel nélkül elhittem neki mindent. Rájöttem, ha elhagyom nincs semmim. Nincs házam, nincs állásom. Ugyan melyik bíróság ítélné nekem Rebekát? Gondoltam segítséget kérek az anyámtól.

Ekkor ért a második döbbenet. Anyám közölte velem, hogy szó sem lehet róla, hogy elváljak. Isten színe előtt megesküdtünk, ez egy örök életre szóló kötelezettség. *„Jóban, rosszban!”* – mondta. Nem akartam hinni a fülemnek. Mindig is tudtam, hogy anyám kissé fanatikusan áll a valláshoz, de ez… szóhoz sem jutottam. Mondtam neki, hogy Adam megcsalt. Végig a terhességem alatt, és azóta is viszonya van valakivel. Mire ő. *„Jaj, kislányom! Nem te vagy az első asszony, akinek a férje kikacsingat egy kicsit. Ez természetes. A férfiak már csak ilyenek.”* Döbbenetemben szóhoz sem jutottam. *„Tehát a megcsalás, az nem bűn Isten szemében?”* – kérdeztem tőle. Erre megharagudott rám, és közölte velem, hogyha akarok, váljak el, de az ő házába be ne tegyem a lábam, mert ő ezt a szégyent nem tudná elviselni.

Teljesen kiborultam, erre nem számítottam. Ugyan Kate mondta, hogy költözzek hozzájuk, de az nem lett volna megoldás. Tudtam, attól, hogy van fedél a fejem felett, még továbbra sincs stabil hátterem. Adam pedig gátlástalanul elperelné tőlem Rebekát, és én azt nem élném túl. A kislányom nélkül nem tudnék élni. Ő életem értelme. Nem szakíthatja el tőlem. – Anna hangja hirtelen elcsuklott, és sírni kezdett.

David, aki eddig csak szótlanul hallgatott, magához húzta a lányt, és finoman átölelte. Már nem érdekelte, hogy férjnél van, hogy gyermeke van. Csak ő volt a fontos. Anna.

A lány ráborult a mellkasára, és heves zokogásba tört ki.

– Ssss! – próbálta csendesíteni, miközben finoman simogatta a hátát.

Arcát a fejére hajtotta, és ekkor újra megérezte hajának finom illatát. Szemét lehunyva mélyen beszívta a levegőt. Egy kábult bódultság borzongatta meg az egész testét, a lelkét. Hosszú percekig ültek így. Nem hallatszott más, csak Anna fokozatosan elcsendesedő zokogása. Végül lassan megnyugodott.

– Ne haragudj! – mormolta halkan a férfi mellkasába. – Nem akartam így kiborulni, csak…

– Nincs semmi baj! Megértelek – vigasztalta David. – Most már értem, miért mondtad, hogy az élet nehéz.

Anna nem válaszolt. Csendben üldögéltek a padon, Anna továbbra is szorosan hozzá bújva, ő pedig továbbra is a hátát simogatva. Hosszú percek teltek el így, mikor David megszólalt.

– Nem tehetnék érted valamit?

– De igen – suttogta Anna, és felnézett rá. – Legyél itt legközelebb is.

Arcuk egész közel került egymáshoz, és hirtelen megint felizzott kettőjük között a feszültség. Ahogy ott tartotta a lányt a karjaiban, szemében azzal az esendő, fájó tekintettel, ajkai egészen közel a szájához, nem tudott neki ellenállni, hogy ne csókolja meg. Éppen mozdulni akart felé, amikor egy, az erdő felől jövő hangos csörömpölés felriasztotta őket. Mindketten a hang irányába néztek, és David érezte, hogy Anna hirtelen kicsúszik az öleléséből. Mohón kapott utána, de már csak a levegőt kapta el, és két karja erősen csattant az oldalán.

Ott ült az ágyában keresztbe font karokkal. Az ébresztőórája még mindig hangosan sípolt.

– Rohadt óra! – káromkodott hangosan, és egy határozott mozdulattal rácsapott. Az óra egyetlen nyekkenéssel megadta magát.

Visszahanyatlott az ágyra, és a takaróját mérgesen a fejére húzta. Megpróbált újra elaludni, hátha visszatér az álma, de már csak álmatlanul forgolódott az ágyában.

III.

– Köszönöm, David! Ez nagyon szép – ujjongott Jessica, miközben megbűvölten figyelte az ékszerdobozban fekvő fülbevalót.

Egy étteremben voltak, ma volt Jess születésnapja.

A hajnali álma után David kótyagosan ébredt aznap reggel. Anna járt az eszében, és az, amit mesélt neki. Elmerülve üldögélt a konyhaasztalnál, és a kávéscsészéje peremén körözött az ujjaival. Még azt sem hallotta meg, amikor Jess belépett a konyhába.

– Min merengsz ennyire? – Hátulról átkarolta David vállát, és belepuszilt a nyakába. – Tán csak nem azon, hogy hol ünnepeljük meg a szülinapomat?

Basszus! Ez teljesen kiment a fejemből.

– Hát persze, hogy azon – fordult a lány felé, mosolyt erőltetve az arcára. – Este hétre asztalt foglaltattam, úgyhogy készülj, ma mulatunk.

Jessica megkerülte őt, és az ölébe ült. A karját a nyaka köré fonta, ajkát csókra nyújtotta. David megcsókolta, majd finoman lefejtette a kezét a válláról, és óvatosan eltolta magától.

– Készülődj! Azt akarom, hogy nagyon csinos légy. Mindenki téged csodáljon, engem pedig irigyeljen.

– Igazad van – pattant fel az öléből Jessica. – Fodrász, körmös, pedikűr… – számolta az ujjain. – És még egy ruhát is kell vennem. Nincs semmi rendes göncöm. – Azzal kiviharzott a konyhából.

Ja, nincs semmid – fintorodott el David. – *Ez az én lakásom, de lassan már nincs helye a dolgaimnak a cuccaidtól. Befoglaltad már a teljes ruhásszekrényt, a fürdőszobát…* – Lemondóan fújt egy nagyot.

Egy ideig még ott ült az asztalnál, és azon töprengett, hogy hová vigye Jessicát, illetve mit vegyen neki. Végül úgy döntött, hogy elviszi a kedvenc törzshelyére, és vesz neki valami ékszert.

Ekkor kukucskált be az ajtón Jessica. – Elmentem. Délután jövök. Mikor akarsz indulni?

– Hatkor.

– Oké! Pá! – Intett, és már ott sem volt.

Lassan David is összeszedte magát, és elindult a városba, hogy elintézze a dolgait. Este csak fél hét után sikerült elindulniuk az étterembe, mivel Jessicának nem sikerült időre elkészülnie. Amikor megtudta, hogy hová foglaltatott asztalt David, teljesen kiakadt, mivel ő úgy képzelte, hogy valami drága, puccos helyre mennek. Egész úton hisztizett a taxiban.

Na, ez jó mulatságnak ígérkezik – gondolta magában David keserűen. Amúgy sem nagyon volt kedve az egészhez, így meg végképp nem. Egész álló nap Anna járt a fejében, és most is csak ő rá tudott gondolni. Már alig várta, hogy este legyen, és lefeküdhessen aludni. Remélte, hogy ma is fog álmodni vele. *Azt hiszem az lesz a legjobb, ha Jesst gyors leitatom, és mihamarabb hazamegyünk*. Cinkosan elmosolyodott.

Bent az étteremben az első pohár Cosmopolitan után Jessica egy kicsit lenyugodott, a második után már elszállt a haragja, a harmadik után pedig már kifejezetten jókedvű volt. David figyelte, hogy a lány előtt mindig legyen egy újabb pohár koktél. Ő maga alig-alig kortyolt bele a whiskeyjébe. Nem akart lerészegedni, mert félt, hogy akkor csak álomtalanul zuhan az ágyba. Már pedig ő nagyon akart újra találkozni Annával.

Mikor a desszerttel is végeztek Jessica már elég jó hangulatban volt. Ekkor David elővette az ajándékát, és letette elé az asztalra. Jess, mint egy kisgyerek, úgy tépkedte le a dobozról a csomagolópapírt, és mohón kapta le a doboz tetejét. Szájtátva nézte a zöldplüssön nyugvó apró brillekkel berakott arany fülbevalót.

– Köszönöm, David! Ez nagyon szép – ujjongott.

Egy hirtelen mozdulattal kikapta a fülében lévő ékszereket, és pár pillanat múlva már az új csecsebecsék csillogtak a helyükön.

– Szép vagyok? – kérdezte Davidet, ahogy felé fordult.

– Igen. Jól áll neked – válaszolta, majd megfogta a poharaikat, és az egyiket Jess kezébe nyomta. – Boldog születésnapot! – mosolyodott el. – Egészségedre!

– Köszönöm – mondta Jessica, és egy hajtásra lehúzta a sokadik Cosmót.

Még egy bő órát voltak az étteremben. Addigra Jess már annyira lerészegedett, hogy alig állt a lábán. Davidnek kellett kitámogatnia az utcára. Végül a taxiban elaludt. Mikor hazaértek, a ház előtt felkapta a lányt a karjába, és meg sem állt vele a hálószobáig. Ott óvatosan lerakta az ágyra, levette a cipőjét, és gondosan betakargatta. Ránézett az éjjeliszekrényén álló új ébresztőórára. Pontosan tíz óra volt. *Ez gyorsan ment* – mosolyodott el magában.

Gyorsan letusolt, és a vendégszobában megágyazott magának. Az ágy melletti éjjeliszekrényre letett egy könyvet, közepébe elhelyezett egy könyvjelzőt, majd bebújt az ágyba. Alig tette le a fejét, máris elnyomta az álom. Ott állt a tó mellett, a sétányon. Gyors léptekkel elindult a rózsalugas irányába. A szíve nagyot dobbant, mikor meglátta, hogy Anna ott ül a padon a rózsák alatt. Ahogy meglátta a férfit közeledni, felpattant, és szinte futva sietett elé.

– Láttalak! – zihálta a lány türelmetlenül, ahogy összetalálkoztak. – Láttalak a való életben. Egy filmben. Te voltál – hadarta a szavakat.

– Az lehet. Ugyanis színész vagyok.

– Te színész vagy?

– Igen. – David felnevetett a lány elképedt arcát látva. – Mi ebben a hihetetlen?

– Nem is tudom – rázta a fejét Anna zavarodottan. – Csak tudod…– Felnézett rá. Egy rövid ideig kérdőn nézett a szemébe, majd nyugodtabb hangon megszólalt. – Gyere, üljünk le!

David megfogta a kezét, és lassan elsétáltak a padhoz. Anna érintése megint kellemes érzéseket váltott ki belőle. A bizsergés az egész testét átjárta, az elektromosság oda-vissza cikázott kettőjük között. Érezte, hogy Anna is beleremeg az érintésbe. Leültek egymás mellé a padra. David szorosan a tenyere közé fogta a lány kezét, majd az ujjaik lassan egymásba kulcsolódtak. Anna a kezüket bámulta, ahogy lágyan összefonódva pihentek David ölében.

– Akartál valamit mondani azzal kapcsolatosan, hogy láttál egy filmben.

– Ja, igen! – kapta fel a fejét Anna, és bájosan rámosolygott. – Ne, haragudj, hogy így letámadtalak, de már elég régóta ülök itt, téged várva. Az igazság, hogy nagyon felkavart, hogy láttalak a filmvásznon. Tudod… egész eddig azt hittem, hogy egy általam kitalált személy vagy. Általában valóságos emberekkel álmodom, és néha vannak ismeretlenek. Tudod, az átutazók – kacagott fel Anna. – Ő velük biztos az előző életemben találkoztam.

– Én valóságos vagyok, Anna.

– Hát persze – legyintett Anna mosolyogva. – Most már én is tudom.

– Melyik filmet nézted?

– Az *Átvágás*t.

– Az most megy a mozikban.

– Igen. A barátnőimmel voltunk moziban. Tudod, most csajos hétvégét tartunk Kate és Kamilla barátnőmmel. Két napra lejöttünk Szegedre egy wellness szállóba. Este elmentünk moziba, és csak úgy, találomra beültünk egy éppen akkor kezdődő filmre. Gondolhatod, hogy meglepődtem, amikor úgy a tizedik perc környékén megláttalak a filmben. Először nem is akartam elhinni, hogy akit ott látok a filmvásznon, az a férfi az álmomból. De mikor megszólaltál, és a hangod is pont ugyanaz volt,

akkor már tudtam, hogy téged látlak. Hogy őszinte legyek, elsőre teljesen megzavarodtam. Az egész annyira érthetetlen és értelmetlen volt. Végül Kate adta a kezembe a megoldást.

– Igen? És mi a megoldás? – kérdezte David érdeklődőn. Felcsigázta Anna eszmefuttatása. Az igazság, hogy már ő is sokat töprengett azon, hogy miért álmodik újra és újra Annával. De számára a lány volt az ismeretlen, és Anna volt benne az ő álmaiban. Nem pedig fordítva.

– Szóval, Kate szerint valószínű, hogy láttalak már egy régebbi filmedben, csak annyira nem tűntél fel, hogy megjegyezzelek. De a tudatalattim elraktározta a képet rólad, és most valamiért folyamatosan felbukkansz az álmaimban. Vagyis most te vagy álmaim férfija – mosolyodott el.

– Nem tudom, Anna! Ez a magyarázat így hibádzik – csóválta a fejét David. Anna szemöldöke felszaladt, ahogy kérdőn ránézett Davidre. Nem szólalt meg, de a szeméből olvasható volt a magában feltett kérdése. – Tényleg láttad már másik filmemet is?

– Az igazság, hogy nem tudom, milyen filmjeid vannak… Ne haragudj! Én nem nagyon vagyok otthon a filmek terén – szabadkozott.

– Nem gond – nevetett fel David. – Sajnos a nagy áttörést még nem sikerült elérnem. Mondjuk úgy, egyelőre nem vagyok még világsztár.

– Sajnálom – szólt Anna szomorkás hangon, és bíztatólag megszorította a kezét.

– Ne sajnáld! Talán ezzel a filmmel, amin most dolgozom, ezzel sikerül végre befutnom.

– Drukkolok neked – mosolygott rá a lány. – Mi a címe?

– *Egy harcos élete*. Én vagyok az egyik főszereplő. Nagy volumenű, történelmi dráma. Az egész forgatás nagyszabású, még nem vettem részt ilyenben. De nagyon élvezem.

– Elhiszem – nézett rá Anna csillogó szemekkel. – Szóval milyen filmekben játszottál eddig? Mert most már nagyon kíváncsi vagyok, hogy vajon melyikben láttalak.

David sorolni kezdte a filmcímeket, de Anna mindegyiknél csak rázta a fejét. Felidézte az összest, amelyikben akár csak egy perc erejéig is megjelent, de semmi. Anna egyiket sem látta.

– Na, látod! – derült fel David arca. – Kate barátnőd megoldása mégsem lesz elfogadható.

– Pedig annyira kézenfekvő volt – bosszankodott Anna.

David felnevetett. Tetszett neki a lány mérgelődése. Látta rajta, hogy addig nem fog lenyugodni, míg meg nem fejti ezt a rejtélyt.

– Hagyd, Anna! Kár ezen morfondíroznod. Inkább mesélj még! Csak moziban voltatok az este?

– Nem. A mozi után úgy döntöttünk, hogy beülünk egy bárba kicsit beszélgetni. – Mikor az elbeszélésében ideért elpirult, majd szemérmesen kuncogni kezdett.

– Igen? – mosolygott rá kérdőn David. – Beültetek egy bárba… és?

– Hát, szóval – habozott Anna. – Iszogattunk, és egy kicsit a pohár fenekére néztünk. – Azzal csilingelő hangon felkacagott. – Na, nem nagyon, csak egy kicsit.

David csodálva figyelte a lányt. Annyira szép volt így, ahogy kipirult arccal édesen nevetett.

Rámosolygott, majd elengedte a kezét, és lágyan megsimogatta az arcát. Anna abban a pillanatban elhallgatott, és az egész teste beleremegett a férfi érintésébe. A zavar árnya hirtelen belepte egész lényüket. Mozdulatlanul, hosszú másodpercekig néztek farkasszemet egymással, végül Anna megtörte az egyre kínosabb csendet.

– Nem megyünk el sétálni? – kérdezte, és már fel is állt a padról.

– Rendben.

David is felkelt, és egymás mellett sétálva elindultak a tó irányába. Csendesen, szótlanul bandukoltak az erdei ösvényen, mikor is David egy hirtelen gondolattól vezérelve átkarolta Anna vállát, és magához húzta. A lány meglepetten nézett fel rá, de a következő pillanatban lágyan elmosolyodott, és átölelte a derekát. Így andalogtak a parkban szorosan átölelve egymást.

– Mesélj magadról! – szólt Anna. – Még jóformán semmit sem tudok rólad.

– Mit szeretnél hallani?

– Mindent. A gyerekkorodról, a családodról. Bármit, amit szívesen elmondanál nekem.

David látta a szemében az őszinte érdeklődést. Érezte, szíve megnyílik a nő előtt, és egyszer csak ömleni kezdtek belőle a szavak.

– Londonban születtem, és egészen huszonkét éves koromig ott éltem. Hat éve költöztem át Amerikába a nagy kitörés reményében. Testvérem nincs, egyke vagyok. Ez sok előnnyel, és sok hátránnyal jár. Előny az, hogy egyedül élvezhettem a szüleim szeretetét. Mindent megkaptam tőlük, édesanyám rajongásig szeretett, és szeret a mai napig is. Hátrány viszont, hogy egyedüli gyermekként rám hárult az a kötelesség, hogy tovább vigyem a generációk óta tartó családi szokást, miszerint orvos legyek. Orvos az apám, orvos volt a nagyapám, a dédapám… Szóval sorolhatnám. Én viszont fellázadtam a sorsom ellen, és a színészi pályát választottam. Édesapám a mai napig nem bocsátotta ezt meg nekem. Szerinte cserbenhagytam azzal, hogy, ahogy ő mondta, a bohóckodást választottam a kötelesség helyett. – Szíve egy pillanatra elszorult a fájdalomtól, ahogy felidézte a régmúlt emlékeket. – Hat éve már, hogy egyik este újra előjött ez a téma, és iszonyatosan összevesztünk. Borzasztóan fájt, hogy nem érti meg, én nem akarok orvos lenni. Képtelen lennék rá. Én az édesanyám vére vagyok. Azt hiszem, tőle örököltem az irodalom, a művészetek iránti rajongásomat. Szinte az egész gyerekkoromat vele töltöttem. Nem csodálom, hogy ilyen hatással volt rám. Mindig felolvasott nekem, színházba, moziba, múzeumokba jártunk. Szeretett az édesapám, de soha nem volt otthon velünk. Mindig csak a munka, a kórház. Ha véletlenül szabad napja volt, akkor is csak bezárkózott a dolgozószobájába, és a szakkönyveit búj ta. Ugyan neves, elismert professzor lett belőle, de a karrierjéért feláldozta a családját – mondta David keserűen. – Azt hiszem ezért is nincs testvérem.

– És mi történt azután az este után? – kérdezte Anna óvatosan.

– Akkor döntöttem úgy, hogy elköltözöm Angliából. Minél messzebb tőle. Be akarom neki bizonyítani, hogy tévedett, mikor azt mondta, hogy csak egy rossz ripacs vagyok.

– Ezt mondta?

– Igen. Azóta nem beszéltem vele. – Hangja tele volt szomorúsággal.

– Sajnálom, David – suttogta Anna, majd hirtelen megállt, a férfi elé fordult, és mindkét karjával átölelte őt. – Biztos nem gondolta komolyan, csak elkeseredettségében mondta ezt. Szerintem már

régen megbánta.

– Aranyos vagy, hogy ezt mondod. – Rámosolygott a lányra, majd két tenyere közé fogta az arcát, és hüvelykujjával lágyan végig simított az orcáján. Abban a pillanatban a levegő tele lett forró izzással, és szép lassan körül ölelte őket. David szívverése felgyorsult, gerincén végig futott a bizsergés. Átható tekintettel nézett le Annára. A lány szeme felcsillant, érintésébe beleremegett. Nem mozdultak, csak elmélyülten figyelték egymást.

Ez az a pillanat!

Lassan, óvatosan lehajolt a lány ajkához, hogy megcsókolja. Anna nem mozdult, szemét lecsukta, és várta a férfi szájának érintését. David is behunyta a szemét, és már éppen érezte ajkán Anna ajkának édes ízét, mikor hirtelen kibújt az öleléséből. Abban a pillanatban kinyitotta a szemét, de a lány nem volt ott. Nézett jobbra, nézett balra, de csak egyedül állt az erdei ösvényen.

– Anna! – kiáltotta, de hangját elnyelte a végtelen némaság.

Mi történhetett? Hová tűnt?

Elindult az egyik irányba, hogy körül nézzen, hátha megtalálja Annát. A szíve mélyén azonban tudta, hogy már nincs a parkban. Sokáig bolyongott az erdőben, a tó körül, végül visszasétált a rózsalugashoz. Leült a padra, hátát neki vetette a pad támlájának, fejét felszegte, és lecsukta a szemét. Gondolataiban igyekezett visszaidézni Anna tekintetét, ahogy vágyakozón felnézett rá, arra várva, hogy ő megcsókolja.

Ez volt a tökéletes pillanat, és már megint elszalasztottam.

– David! David! – hallotta Jess rekedtes hangját. – Hát itt vagy.

Kinyitotta a szemét, és meglátta Jessicát, ahogy feldúlt arccal, csípőre tett kézzel áll mellette. A haja zilált volt, és még mindig a tegnapi ruháját viselte.

– Miért aludtál itt a vendégszobában? – szegezte neki a kérdést indulatosan.

David riadtan szétnézett, és látta, hogy már nem a lugasban van, hanem otthon az ágyában. *Tehát véget ért az álom, és ez már a valóság* – gondolta keserűen.

– Szóval? – kérdezte Jess most már hisztérikus hangon.